

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2026. év április hó 23. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az emberölés bűntettének kísérlete miatt Terhelt1 és társa ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 9.B.155/2023/275. számú ítéletét Terhelt1 I.r. és Terhelt2 II.r. vádlott vonatkozásában megváltoztatja.

Terhelt1 I.r. vádlott az emberölés bűntettének kísérletét bűnsegédként követte el.

Terhelt1 I.r. vádlott szabadságvesztés büntetésének tartamát 6 (hat) évre, a közügyektől eltiltás mellékbüntetésének tartamát 6 (hat) évre enyhíti.

Terhelt2 II.r. vádlott szabadságvesztés büntetésének tartamát 8 (nyolc) évre enyhíti.

A T-688/2021. letéti szám 10. sorszáma alatt kezelt 1 (egy) darab húsvilla bűnjel lefoglalását megszünteti és megsemmisíteni rendeli.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét Terhelt1 I.r. és Terhelt2 II.r. vádlott tekintetében helybenhagyja.

Terhelt1 I.r. és Terhelt2 II.r. vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítja.

A másodfokú eljárás során felmerült 50.400 (ötvenezer-négyszáz) forint bünygyi költséget az állam viseli.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s:

[1] A Fővárosi Törvényszék a 2025. május 27. napján kihirdetett 9.B.155/2023/275. számú ítéletében Terhelt1 I.r. vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 160. § (1) bekezdésébe ütköző és aszerint minősülő felbujtóként elkövetett emberölés büntettének kísérlétében, ezért 8 év 6 hónap szabadságvesztés büntetésre és 9 év közügyektől eltíltás mellékbüntetésre ítélte. A szabadságvesztés végrehajtási fokozatát börtönben határozta meg és megállapította, hogy az I.r. vádlott nem bocsátható feltételes szabadságra. Az I.r. vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítani rendelte akként, hogy 1 nap szabadságvesztésnek 4 nap ingatlanra korlátozott bűnügyi felügyeletben töltött idő felel meg. Elrendelte az I.r. vádlottal szemben a Sátoraljaújhelyi Járásbíróság 2021. május 6. napján jogerős 10.B.125/2020/18/1. számú ítéletével kiszabott 10 hónap börtön fokozatú szabadságvesztés végrehajtását.

[2] Terhelt2 II.r. vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 160. § (1) bekezdésébe ütköző és aszerint minősülő emberölés büntettének kísérlétében, ezért 10 év szabadságvesztés büntetésre és 10 év Magyarország területéről kiutasításra ítélte. A szabadságvesztés végrehajtási fokozatát börtönben határozta meg és megállapította, hogy a II.r. vádlott nem bocsátható feltételes szabadságra. A II.r. vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítani rendelte.

[3] Az elsőfokú bíróság rendelkezett az eljárás során lefoglalt bűnjelekről, azok egy részét elkobozta, más részének lefoglalását megszüntette és a vádlottaknak, illetve sértett1 sértettnek kiadni rendelte, továbbá egyes bűnjelek megsemmisítését rendelte el. Megállapította, hogy amennyiben a dolog átvételére jogosult a jogerős ítélet közlésétől számított 3 hónapon belül azt nem veszi át, akkor az állam tulajdonába kerül. Rendelkezett továbbá az eljárás során felmerült bűnügyi költség viseléséről is, melynek keretében kötelezte az I.r. vádlottat, hogy 614.442 forintot, a II.r. vádlottat, hogy 944.002 forintot, valamint mindkét vádlottat, hogy egyetemlegesen 3.264.585 forintot fizessen meg az államnak.

[4] Az elsőfokú ítélet kihirdetését követően az ügyész az I.r. vádlott terhére, anyagi jogszabálysértés miatt, társtettesi minőségének megállapítása, valamint súlyosításért, hosszabb tartamú szabadságvesztés kiszabása érdekében, továbbá a II.r. vádlott terhére súlyosításért, hosszabb tartamú szabadságvesztés kiszabása céljából jelentett be fellebbezést. A kihirdetett elsőfokú ítélettel szemben az I.r. vádlott felmentés, védője teljes megalapozatlanság miatt hatályon kívül helyezés érdekében, a II.r. vádlott jogos védelmi helyzet megállapítása és ebből adódóan felmentése, míg védője „teljeskörű felülbírálat” végett jelentett be fellebbezést (275. sorszámú törvényszéki tárgyalási jegyzőkönyv 18. oldal).

[5] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.530/2023/60. számú átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartotta fenn, míg a védelmi fellebbezéseket nem tartotta alaposnak.

[6] Elsőként rögzítette, hogy a bejelentett fellebbezések tartalmára tekintettel a felülbírálat mindkét vádlott esetében teljeskörű, majd kifejtette, hogy a törvényszék az eljárásjogi szabályokat betartotta, hatályon kívül helyezésre okot adó abszolút vagy relatív eljárási szabálysértést nem követett el. Utalt arra, hogy az ügydöntő határozatot hozó bíróval szemben a II.r. vádlott az eljárás során elfogultságra alapított kizárási indítványt terjesztett elő, amelyet a törvényszék külön végzéssel elutasított. Hangsúlyozta, hogy az eljárás bírójának elfogultságára utaló körülmények az iratanyagban nem lelhetők fel. Végezetül rámutatott, hogy az elsőfokú ítélet teljes megalapozatlansága és a tényállás egészét érintő felderítetlenség sem állapítható meg, így hatályon kívül helyezésre ezen törvényi okok miatt sem kerülhet sor.

[7] Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a vád tárgyává tett bűncselekmény bizonyítása szempontjából releváns bizonyítékokat beszerezte, megvizsgálta, ezáltal ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, továbbá utalt arra, hogy egyetért az elsőfokú ítélet [56]-[58] bekezdésében, a bizonyítékok törvényessége körében kifejtett érveivel.

[8] Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás a Be. 592. § (2) bekezdés a) és c) pontjában írt okokból részben megalapozatlan, mert hiányos és ellentétes az elsőfokú bíróság által lefolytatott bizonyítást érintő ügyiratok tartalmával. Meglátása szerint e részbeni megalapozatlanság a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontja alapján az ügyiratok tartalmának megfelelően orvosolható.

[9] Meggyőződése szerint a II.r. vádlott mellett sértett1 sértettet az I.r. vádlott is bántalmazta, mégpedig ölési szándékkal, amely következtetés abból vonható le, hogy tanú2 és tanú1 tanú szerint a sértett többesszámban mondta, hogy „meg akartak ölni” és „megtámadták”, továbbá a sértett elkövetési eszközként először egy üveget, utána egy kalapácsot, majd egy darálót jelölt meg. A vádhatóság meglátása szerint az elsőfokú bíróság által elfogadott tanúvallomásokból tehát tényként állapítható meg, hogy a sértettet nemcsak a II.r. vádlott, hanem egy női támadó is bántalmazta. Véleménye szerint e tanúvallomásokkal együtt értékelendő a II.r. vádlott azon nyilatkozata, amely szerint az I.r. vádlott egy üveggel fejbe verte a sértettet és egy húsvillával is meg akarta szúrni, majd ezt követően adta át részére a húsdarálót.

[10] Mindezekre tekintettel indítványozta az elsőfokú ítélet [19] bekezdésének kiegészítését azzal, hogy „Terhelt1 I.r. vádlott – akiben a sértett féltékenységből eredő agresszív fellépése miatt kialakult a sértett életének kioltására irányuló szándék – felkapott egy 9,5 cm hosszúságú húsvillát, mellyel több alkalommal a sértett mellkasa felé szúrt, azonban a sértett a szúrásokat kivédte. Ezután Terhelt1 I.r. vádlott felkapott egy, az udvaron díszként elhelyezett üres boros üveget, és azzal fejen ütötte a sértettet, majd mivel látta, hogy egyedül nem bír a sértettel, Terhelt2 II.r. vádlott kezébe adott egy 1,2 kg tömegű öntöttvas darálót, hogy társa azzal üsse a sértettet”. Megítélése szerint az így kiegészített tényállás megalapozott és felülbírálatra alkalmas.

[11] Érvelése szerint az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségét is teljesítette, a bizonyítékokat egyenként és összességében is értékelte, melynek során logikus magyarázatát adta annak, hogy milyen bizonyítékokra alapította tényállását.

[12] Megítélése szerint a törvényszék a vádlottak bűnösségére okszerűen vont következtetést és cselekményük minősítése megfelel a büntető anyagi jogi rendelkezéseknek. A törvényszék a 3/2013. Büntető jogegységi határozatban írt szempontokra figyelemmel helyesen állapította meg, hogy a vádlottak szándéka a sértett életének kioltására irányult, kifejezetten kívánták a sértett halálát. Véleménye szerint az elsőfokú bíróság a jogos védelmet, mint büntethetőséget kizáró okot is helytálló indokokkal vetette el, azonban meggyőződése szerint az I.r. vádlott nem felbujtóként, hanem társtettesként követte el a terhére rótt bűncselekményt, mert nem csupán a húsdarálót adta át a II.r. vádlottnak, hogy azzal bántalmazza a sértettet, hanem azt megelőzően maga is a sértett életére tört. A BH 2018. 267. számon közzétett eseti döntésre hivatkozással előadta, hogy a vádlottak magatartása kölcsönösen szándékegységben voltak.

[13] Hivatkozása szerint az elsőfokú bíróság a bűnösségi körülményeket alapvetően feltárta, azonban nem a valós súlyuknak megfelelően értékelte, ezért eltúlzottan enyhe büntetéseket szabott ki velük szemben. Nyomatékos súlyosító körülményként kérte értékelni, hogy a sértett a bántalmazás következtében önálló életvezetésre képtelenné vált, már sosem élhet teljes életet, hiába maradt életben, ezért a cselekmény kísérleti szakban maradásának érdemi enyhítő hatás nem tulajdonítható. Hangsúlyozta, hogy az I.r. vádlott többszörösen büntetett előéletűként, végrehajtásában felfüggesztett szabadságvesztés próbaideje alatt, hozzátartozó sérelmére követte el a bűncselekményt, továbbá mindkét vádlott önhibából eredő ittas állapotban hajtotta végre a tettelegességet. A vádhatóság szerint az időmúlás nyomatéka a bűncselekmény tárgyi súlya mellett csekélynek tekinthető. E bűnösségi körülmények alapján az I.r. és II.r. vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés büntetés tartamának lényeges, az irányadó 10 éves középértéket meghaladó tartamú felemelése indokolt a fellebbviteli eljárásban.

[14] Álláspontja szerint a II.r. vádlottat helytállóan sújtotta a legsúlyosabb tartamú határozott ideig tartó kiutasítással, azonban az I.r. vádlott esetében a mellékbüntetés tartamának szintén a törvényi maximumban történő meghatározása indokolt. Az elsőfokú ítéletnek az egyszerűsített felülvizsgálat körébe tartozó rendelkezéseit törvényesnek találta.

[15] Mindezek alapján indítványozta, hogy a másodfokú bíróság akként változtassa meg az elsőfokú ítéletet, hogy

- a tényállás kiegészítését és helyesbítését követően állapítsa meg, hogy az I.r. vádlott a terhére rótt bűncselekményt társtettesként követte el,
- a vádlottak szabadságvesztés büntetésének és az I.r. vádlott közügyektől eltiltás mellékbüntetésének tartamát emelje fel,

- a szabadságvesztés büntetésekbe rendelje beszámítani a vádlottak által a másodfokú eljárás befejezéséig letartóztatásban töltött időt és
 - pontosítsa az I.r. vádlott tényleges tartózkodási helyét a fogvatartási helyének feltüntetésével,
- egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét hagyja helyben.

[16] Terheltl I.r. vádlott fellebbezése írásban benyújtott indokolásában előadta, hogy a vádbeli napon nem hangzott el a részéről sértettl megütésére vonatkozó kijelentés, továbbá amíg a sértett és a II.r. vádlott „kiszaladtak”, azon idő alatt az erdőben volt a felborított fotellel, amelyben ült. Állítása szerint a sértett borította fel a fotellel és a verekedésből nem látott semmit, továbbá nem mondta azt a szót, hogy „üssed”. Kifejtette, hogy a verekedés napjára vonatkozólag arra emlékszik, hogy a II.r. vádlott kiabálta a sértettnek, hogy elég volt az ütésből, ez akkor történt, amikor a sértett felborította fotellel, aztán pillanatok múlva már nem is voltak az udvaron. Kérte figyelembe venni, hogy a tanúk is úgy nyilatkoztak, hogy nem látták a helyszínen a verekedés alatt, valamint a DNS mintáját sem találták meg, ami az igazát támasztja alá. Álláspontja szerint a II.r. vádlott „össze-vissza hazudik” és „kitalált dolgokat”, ezért vitték be gyanúsítottként. Ártatlanságát hangsúlyozva kérte szabadlábra helyezését.

[17] Az I.r. vádlott védője a bejelentett fellebbezés írásbeli indokolásában kifejtette, hogy az elsőfokú ítélet teljes megalapozatlanságára és annak hatályon kívül helyezésére irányuló indítványát nem tartja fenn, egyben indítványozta, hogy a másodfokú bíróság az ügyészségnek a tényállás és az elkövetői alakzat megváltoztatása, valamint a kiszabott büntetés súlyosítása iránti indítványának ne adjon helyt.

[18] A fellebbviteli főügyészséggel egyetértett abban, hogy az elsőfokú ítélet a Be. 592. § (2) bekezdés a) és c) pontja értelmében részben megalapozatlan, azonban ez a megalapozatlanság a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontja alapján kiküszöbölhető. Álláspontja szerint az elsőfokú ítélet [19] bekezdése kiegészítendő azzal, hogy „sértettl sértett a vita során Terheltl a fotellel együtt felborította, fellökte, aki ebből adódóan sérülést szenvedett”, amelyről első gyanúsítottai vallomásaiban is beszámolt. Hangsúlyozta, hogy a fellökről mindkét vádlott egybehangzóan nyilatkozott, továbbá a felborított fotel a helyszíni szemle jegyzőkönyvében is szerepel.

[19] Helytállónak tartotta, hogy a vádirati tényállással ellentétben az ítéleti tényállásban nem került rögzítésre az, hogy védenca boros üveggel a fején megütötte sértettl sértettet, illetve, hogy hűsvillával felé szúrt, mert e cselekményeket az I.r. vádlott mindvégig tagadta, míg a II.r. vádlott különböző, önmagával is ellentétes vallomásokat tett. Kiemelte, hogy a sérüléseket az általa is elfogadott orvosszakértői vélemények egyértelműen és kizárólag a bűnjelként lefoglalt húsdarálótól eredeztették, azonban ez az elkövetési eszköz csak a II.r. vádlotthoz köthető.

[20] Meggyőződése szerint még akkor sem lehetne védenca ölési szándékára következtetést levonni, ha megállapítást nyerne, hogy a húsdarálót azzal adta a vádlott-társ kezébe, hogy „azzal üsse” a sértettet, mert ez nem lenne alkalmas a felbújtói magatartás megállapítására. Az ütések nem védenca jelenlétében történtek, ezért az I.r. vádlott esetében sem felbujtóként, sem a szándékegység nem állapítható meg. Előadta, hogy védenca mindvégig egybehangzóan és következetesen tagadta a sértett bántalmazását, továbbá sérelmezte a fellebbviteli főügyészség következtetését, amely szerint védenca is a sértett életére tört.

[21] Mindezek alapján indítványozta, hogy az ítéltábla az elsőfokú bíróság részben megalapozatlan ítéletét változtassa meg és védencét az ellene felbujtóként elkövetett emberölés bűntettének kísérlete miatt emelt vád alól mentse fel.

[22] Terhelt2 II.r. vádlott a fellebbezése kézzel írt indokolásában rámutatott arra, hogy a vádbeli napon a sértett támadt rájuk, az I.r. vádlottat felborította a fotellal, majd agresszívan lépett fel vele szemben is, így jogos védelmi helyzetben cselekedett. Meglátása szerint a tanúvallomásokból ki lehet következtetni, hogy egymás után szaladtak és nem ütlegette a sértettet. Hangsúlyozta, hogy az I.r. vádlottal és a sértettel ellentétben soha nem volt agresszív és nem bűnözésből élt. Meggyőződése szerint a sértett volt az, aki az életére tört és meg akarta ölni, jogos védelemben cselekedett, továbbá tagadta, hogy a sértett fejét betörte.

[23] A II.r. vádlott védője a bejelentett fellebbezés írásban benyújtott indokolásában előadta, hogy az elsőfokú bíróság a tényállás-felderítési kötelezettségének eleget tett, a bizonyítékokat beszerezte, továbbá eljárási hibát sem vétett, azonban ítélete a Be. 592. § (2) bekezdés d) pontja alapján részben megalapozatlan, mert a törvényszék a megállapított tényekből további tényre helytelenül következtetett. Álláspontja szerint a téves következtetés az volt, hogy a II.r. vádlott cselekvősege a kihívás elfogadásának minősült, mert védenca okkal tarthatott sértettltől, a jogtalan támadásra alappal reagált védekező magatartással. A sértett hátulról történt bántalmazását védenca adrenalin szintjével, félelmével és menthető felindulásával magyarázta.

[24] Megítélése szerint a tanúvallomások kizárólag azt a tényt támasztották alá, hogy a II.r. vádlott futott a sértett után, azonban védenca azon hivatkozásának megcáfolására alkalmatlanok voltak, amely szerint először a sértett üldözte őt, majd védenca igyekezett elkergetni a sértettet a helyszínről.

[25] Az eddig kifejtettek alapján indítványozta annak megállapítását, hogy védenca cselekvőségét a jogtalan támadás elhárítása vezérelte, ezért a Btk. 22. § (1) bekezdés szerinti jogos védelmi helyzetben cselekedett, amely a büntethetőségét kizárja. Utalt arra is, hogy a Btk. 22. § (3) bekezdése szerint nem büntethető, aki az elhárítás mértékét ijedségből vagy menthető felindulásból lépi túl. Mindezek alapján elsődlegesen indítványozta a II.r. vádlott felmentését az ellene emelt vád alól.

[26] Amennyiben a másodfokú bíróság nem értene egyet az érvelésével, arra az esetre előadta, hogy a törvényszék a büntetéskiszabási körülményeket nem a súlyuknak megfelelően vette figyelembe és tévesnek találta az ügyészségnek a súlyosító körülmények túlsúlyára hivatkozását. Elsőként az időmúlást emelte ki, mert védenca több, mint négy éve áll büntetőeljárás hatálya alatt, amelynek teljes időtartama során személyi szabadságot elvonó kényszerintézkedésben volt. Megjegyezte, hogy az elsőfokú ítélet kihirdetése óta is közel egy év eltelt. Másodikként védenca büntetlen előéletére hivatkozott, hosszú időn át jogkövető életet élt és a cselekmény nem általánosítható az elkövető személyiségére, így nem indokolt a büntetlen előélet „leértékelése”. Harmadikként a cselekmény kísérleti szakban rekedését hangsúlyozta, míg negyedik tényezőként vitatta az elsőfokú bíróság megállapítását, miszerint a társas elkövetésnek az erőszakos bűncselekmény esetében különös nyomatéka van, ez utóbbi megjelölés mellőzését kérte.

[27] Másodlagosan tehát indítványozta, hogy az ítéltábla a generális és speciális célok szem előtt tartásával a védenccével szemben kiszabott szabadságvesztés büntetés tartamát enyhítse.

[28] A nyilvános ülésen a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség képviselője – az átiratban előzetesen bejelentettek szerint – nem vett részt.

[29] Az I.r. vádlott védője a nyilvános ülésen fenntartotta és fel is olvasta az írásban előadott indokait. A leírtakon túl kifejtette, hogy a büntetőügy lényegi eleme a kétséget kizáró bizonyítottság vagy annak hiánya. Meglátása szerint az ügyészség által védenca terhére rótt cselekménysort, nevezetesen az üveggel történt fejen ütést, valamint a hűsvillával történt szúrást a bizonyítékok nem támasztják alá, továbbá kiemelte, hogy a vádlottak cselekvését megelőzte a fotel felborítása. Álláspontja szerint az átadott húsdarálóból nem következik védenca ölési szándéka, az ölési cselekményt nem fogta át a tudata. Kijelentette, hogy az I.r. vádlott nem mondta azt, hogy „üssed, üssed”, amennyiben mégis, abból sem lehet arra következtetni, hogy az ölésre irányuló cselekmény felbujtója lett volna.

[30] A II.r. vádlott védője a nyilvános ülésen mind az elsődleges, mind a másodlagos indítványát fenntartotta és tartalmilag megismételte az írásban kifejtett érveit.

[31] Terhelt I.r. vádlott a nyilvános ülésen hivatkozott megromlott egészségi állapotára, valamint az ügygel kapcsolatban tagadta felbujtói szerepét. Állítása szerint a sértett és a II.r. vádlott verekedéséhez nem volt köze, és az sem hangzott el a részéről, hogy a II.r. vádlott üsse a sértettet. Kijelentette, hogy a helyszínen nem volt jelen, a tanúk sem látták és a II.r. vádlott a húsdarálót a fáról akasztotta le, a sértett és a II.r. vádlott csak belekeverték ebbe az ügybe. Az utolsó szó jogán továbbra is tagadta a terhére rótt bűncselekmény elkövetését, amivel kapcsolatban utalt DNS-lenyomata hiányára.

[32] Terhelt2 II.r. vádlott a nyilvános ülésen az ügyre vonatkozólag elmondta, hogy nem ütötte meg a sértettet, lökdösés volt közöttük, ezt a tanúk is látták, azonban más nem történt. Az utolsó szó jogán tett nyilatkozatában tagadta a sértett fejen ütését és magát nevezte az ügy áldozatának, mert kizárólag az a cél vezérelte, hogy sértettl támadásától megvédje az I.r. vádlottat. Kérte figyelembe venni, hogy a sértett és az I.r. vádlott között korábban már voltak tettelegességig fajuló viták, azonban tőle távol áll az agresszivitás. Hangsúlyozta, hogy az elsőfokú bíróság ártatlanul ítélte el.

[33] Az ellentétes irányú fellebbezések közül kizárólag a II.r. vádlott védőjének enyhítést célzó másodlagos indítványa alapos, azonban az ítéltábla lehetőséget látott az I.r. vádlottal szemben kiszabott büntetés és mellékbüntetés tartamának mérséklésére is.

[34] A Fővárosi Ítéltábla a perorvoslatok alapján eljárva a Be. 590. § (1) és (2) bekezdésére figyelemmel a törvényszék ítéletét, továbbá az azt megelőző eljárást teljes terjedelmében felülbírálta, amelynek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat megtartotta. Helytálló érveléssel mutatott rá arra, hogy sértettl sértett tanú6 rendőrtanúnak előadott mondatai, valamint a II.r. vádlott elmondásáról készített rendőri jelentése nem tekinthetők a Be. 165. §-a szerinti bizonyítási eszközöknek, ezért azokat törvényesen rekesztette ki a bizonyítékok köréből, amelynek törvényhelyeként szükséges utalni a Be. 167. § (5) bekezdésére.

[35] A törvényszék a bizonyítást teljeskörűen lefolytatta, a vádlottakat, a fentebb említett rendőrtanút, az eseménysor második szakaszát észlelő kívülálló tanúkat és az ítélete [89] bekezdésében felsorolt szakértőket kihallgatta, az ellentmondások feloldása érdekében szembesítéseket fogantatosított, az ítélete [70] bekezdésében megjelölt tanú vallomását, az igazságügyi szakértői véleményeket és a releváns okirati bizonyítékokat felolvasással a bizonyítás anyagává tette.

[36] Az elsőfokú bíróság helyes tényállást állapított meg, azt a másodfokú eljárásban a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontjára tekintettel az ügyiratok tartalma alapján kizárólag az I.r. vádlott személyi részének a korábbi elítélései vonatkozásában kellett két helyen pontosítani:

- az elsőfokú ítélet [7] bekezdésében rögzített ítélet értelmében a testi sértés vétségét nem társtettesként, hanem tettesként követte el,
- az elsőfokú ítélet [8] bekezdésben feltüntetett büntetővégzéssel elbírált bűncselekmény elkövetési idejében az évszám helyesen 2018.

[37] Az I.r. vádlott védője és a fellebbviteli főügyészség álláspontjával ellentétben az elsőfokú ítélet történeti tényállása megalapozott és mentes a Be. 592. § (1) és (2) bekezdésében foglalt hiányosságoktól. Az általuk indítványozottak szerint a tényállásnak a

sértett, illetve az I.r. vádlott által megvalósított testi sértésekkel való kiegészítését a szakértői vélemények és a vádlottak rendkívül ellentmondásos vallomásai sem indokolták, az elsőfokú bíróság az alább még kifejtendők szerint helyesen járt el, amikor a védelem és a vádhatóság által hiányolt megállapításokat nem rögzítette tényként.

[38] A tényállás megalapozottságára tekintettel a másodfokú bíróság a felülbírálatot az indokolási kötelezettség teljesítésének vizsgálatával folytathatta, ugyanis a Kúria következetes ítélkezési gyakorlata szerint az indokolási kötelezettség teljesítése csak a megalapozott vagy megalapozottá tett tényállás tekintetében vizsgálható (EBH 2018. B.8., EBH 2019. B.9. és BH 2019. 220.).

[39] Az elsőfokú bíróság a beszerzett bizonyítékokat a Be. 167. § (4) bekezdésének megfelelően önmagukban és egymással összevetve, összességükben is értékelte, majd a Be. 561. § (3) bekezdés d) pontjában meghatározott „rövid indokolás” törvényi követelményét maximálisan kimerítő terjedelemben megindokolta, hogy melyik bizonyítékot miért fogadta el és a vádlottaknak kizárólag a sértettel kialakult tetteleges vitát elismerő, azonban a felelősségüket és az ölési, illetve súlyosabb sérülés okozására irányuló szándékukat teljes mértékben vitató vallomásaikkal szemben milyen bizonyítékokra alapította ítéleti tényállását.

[40] Az elsőfokú bíróság a büntetőügy érdemi megítélése szempontjából releváns ügyadatok vonatkozásában irathűen rögzítette a vádlottak és a tanúk vallomásait, a szakvélemények és az okiratok tartalmi elemeit. A mérlegelési tevékenységéről és annak eredményéről a büntetőügy fő- és részletkérdései vonatkozásában is számot adott, indokolási kötelezettségének példaszerűen eleget tett. Indokolásában tetten érhető a vádlottakra lebontott egyéniesítettség, valamint a bűnösségüket alátámasztó bizonyítékok és az azokból levont következtetéséhez vezető gondolatmenet is.

[41] Racionális érvekkel vetette el a vádlottak arra irányuló védekezését, hogy a sértett sérülései tőlük függetlenül keletkeztek, továbbá kifogástalan érveléssel és a logika szabályai szerint illesztette egymásba az eljárás során beszerzett bizonyítékokat, amelyek kivétel nélkül az I.r. és II.r. vádlott bűnössége irányába mutattak.

[42] A bűnös szándékot alátámasztó bizonyítékokat a büntetőügy lényegi kérdéseire fókuszálva, azonban az apróbb részleteket is érintő indokolással elemezte, melynek keretében nyomon követhető módon és minden tekintetben helytállóan vezette le a bizonyítékok megingathatatlan zárt logikai láncolatát.

[43] Az elsőfokú bíróság a kihallgatott tanúk vallomásai hiteltérdemlőségének elemzését is elvégezte, valamint az általuk előadottaknak és az egyéb ügyadatoknak az orvosszakértői

megállapításokkal való összevetését sem mellőzte, amely ugyancsak az indokolása teljességét tükrözi.

[44] A törvényszék által lefolytatott bizonyítási eljárás során a vallomásokból, okirati bizonyítékokból és szakvéleményekből nyert adatok egyértelműen beilleszthetők voltak a bizonyítékok zárt logikai láncolatába, amelynek zártsága a másodfokú bíróság megítélése szerint is feltörhetetlen. A következtetés logikai zártsága azt jelenti, hogy egyedül a bizonyítandó tényre következtetést biztosítja, és nincs olyan további tény vagy körülmény sem, ami mindezt cáfolná vagy kétségessé tenné, továbbá kizárja, vagy cáfolja a nem a bizonyítandó tényre, vagy attól eltérő, azzal ellentétes következtetés lehetőségét (BH 2021. 35. [64] bekezdés). Jelen esetben a bizonyítékok zártláncúsága az elsőfokú bíróság indokolásból ellenőrizhető, továbbá egyértelműen nyomon követhető, hogy a törvényszék hogyan jutott el a vádlottak bűnösségére levont végkövetkeztetéséhez.

[45] A megalapozott tényállásból az elsőfokú bíróság tehát okszerűen vont következtetést a vádlottak bűnösségére és a cselekmény minősítése is megfelel a büntető anyagi jogi rendelkezéseknek, valamint az elsőfokú bíróság által helytállóan felhívott 3/2013. Büntető jogegységi határozatban foglaltaknak, azonban az ítéltábla az I.r. vádlott elkövetői alakzatával nem értett egyet.

[46] Az irányadó tényállás a minősítés szempontjából az alábbi jelentőséggel bíró tényadatokat tartalmazza:

- sértett1 sértett és Terhelt2 II.r. vádlott szóváltásba keveredtek egymással,
- a vita hevében sértett1 sértett két kézzel meglökte a mellkasán Terhelt2 II.r. vádlottat,
- Terhelt2 II.r. vádlott és sértett1 sértett között dulakodás kezdődött,
- ekkor csatlakozott be az eseményekbe Terhelt1 I.r. vádlott Terhelt2 II.r. vádlott oldalán azzal, hogy vádlott-társa kezébe adott egy öntöttvas húsdarálót,
- Terhelt2 II.r. vádlott a húsdarálóval hét-nyolc alkalommal, legalább közepes erővel fején ütötte sértett1 sértettet, aki a kezével védekezni próbált,
- sértett1 sértett futva próbált menekülni Terhelt2 II.r. vádlott ütései elől, aki nagy erővel hátulról is fejbe vágta a húsdarálóval a sértettet,
- Terhelt1 I.r. vádlott mindeközben végig a helyszínen tartózkodott, figyelte a bántalmazást és még akkor is követte a sértettet és vádlott-társát, amikor azok már távolabb tartózkodtak a lakóhelyükként szolgáló kunyhótól.

[47] Az elsőfokú bíróság helyesen ismerte fel, hogy a vádlottak szándéka egyértelműen sértett1 sértett bántalmazására irányult, továbbá azt is helyesen állapította meg, hogy

- a II.r. vádlott és a sértett egymáshoz viszonyított elhelyezkedésére (először egymással szemben álltak, majd a sértett háttal helyezkedett a II.r. vádlotthoz képest),
- a megtámadott testtájékra (fej),

- kizárólag az életfontosságú szervet tartalmazó testrész célzottságára (a II.r. vádlott a sértett egyéb testrészeit nem bántalmazta),
- a bántalmazás többszöri megismétlésére, folyamatosságára, intenzitására,
- az elkövetési eszközre (1,2 kilogramm súlyú öntöttvas húsdaráló),
- az erő kifejtések nagyságára (legalább közepes, illetve nagy),
- az erőbehatások folyamatosságára, intenzitására (a bántalmazásnak az arra járművel elhaladt állampolgárok beavatkozása vetett véget)

tekintettel az emberölés szándéka kétséget kizáró módon megállapítható.

[48] Az ítéltábla hangsúlyozza, hogy az emberölés büntettének – jelen esetben büntette kísérletének – megállapításához nem szükséges a bántalmazást megelőző ölési szándék megléte, azaz a sértett megölésének előzetes elhatározása. A cselekmény végrehajtása során kialakuló rögtönös szándék ugyanúgy megalapozza az élet elleni bűncselekmény megállapítását, mint az előzetesen meglévő ölési szándék (BH 2018. 215. [45] bekezdés).

[49] A cselekmény elkövetése során az I.r. vádlottban kialakult rögtönös, eshetőleges ölési szándék megállapítására az irányadó tényállásban megállapított elkövetési körülmények kétségkívül alapot adnak, ezért fel sem merülhet az életveszélyt okozó testi sértés büntettének megállapítása. Az ítéltábla e tárgykörben utal a Kúria a BH 2017. 357. számon közzétett eseti döntésében foglaltakra, amely szerint az emberölés büntettének kísérletét követi el, aki baseballütővel a sértett fejére több nagy erejű ütést mér és a sértett ennek következtében többszörös koponyacsonttörést, életveszélyes sérüléseket, maradandó fogyatékoságot szenved.

[50] Terhelt2 II.r. vádlott tudata a halálos sérülés bekövetkezésének lehetőségét átfogta, az ilyen súlyos következményt kívánta, ezért az elkövetési körülmények összességében az emberölés büntette kísérletének megállapítását indokolják. Az elsőfokú bíróság tehát törvényesen minősítette a II.r. vádlott inkriminált cselekményét a Btk. 160. § (1) bekezdésébe ütköző emberölés büntette kísérletének, amelyet a Btk. 13. § (1) bekezdése alapján tettesként követett el. Az elsőfokú ítélet e vádlott esetében annyiban egészítendő ki, hogy az egyenes szándék törvényhelyeként fel kell tüntetni a Btk. 7. § I. fordulatát.

[51] Az elsőfokú bíróság Terhelt1 I.r. vádlott cselekvőségének megítélése kapcsán annak a tényezőnek tulajdonított döntő jelentőséget, hogy az I.r. vádlott átadta az élet kioltására alkalmas eszközt a II.r. vádlottnak, amely tényadatot tévesen a bűncselekmény elkövetésére történt rábírásként értékelt.

[52] A felbujtás a bűncselekmény kezdeményezését, a felbujtott személy akaratának az elkövetésre befolyásolását jelenti, vagyis a felbujtó rábíró tevékenysége egyik döntő mozzanata a bűncselekmény elkövetésének. A bűnsegéd ezzel szemben a tettes által már elhatározott bűncselekmény végrehajtásához nyújt segítséget. A felbujtás, mint a

bűncselekmény elkövetésének életrehívója, a bűnözési szándék felkeltője, tartalmában mennyiségileg általában több, mint a bűncselekménynek csupán a végrehajtását előmozdító, azt megkönnyítő bűnsegély. A felbujtás kizárólag abban az esetben állapítható meg, ha a felbujtó rábírása volt a szándékkiváltó döntő ok, aminek hatására határozta el a tettes a bűncselekmény elkövetését.

[53] A részes – így a bűnsegéd is – a tényállásszerű cselekményt nem megvalósítja, hanem ahhoz hozzájárul. A részesi szándék a tettesi szándékkal mutat egyezőséget, azt kiváltja vagy a véghezvitel végett erősíti. A bűncselekmény helyszínén, a törvényi tényállás megvalósításában részt nem vevő személy büntetőjogi felelősségének az elbírálásakor a szándéknak van meghatározó jelentősége, tehát annak, hogy a bűnsegéd – általa is tudottan – a tettesi cselekmény sikerét kívánja előmozdítani, aminek véghezviteléhez segítséget nyújt. Bűnsegély esetében kizárólag szándékos segítségnyújtásról lehet szó, ami azt jelenti, hogy a bűnsegéd tudatának át kell fognia azt a szándékos bűncselekményt, amihez segítséget kíván nyújtani, vagyis tudnia kell, hogy mit akar a tettes. Tisztában kell lennie továbbá a saját tevékenységével és annak a tettesre gyakorolt hatásával, tehát azzal, hogy előmozdítja a tettesi alapcselekmény végrehajtását. Mindezek ismeretében kell segítenie szándékosan a tettet a bűncselekmény elkövetésében.

[54] A bűnsegély elkövetési magatartása a segítségnyújtás, ami egyrészt fizikai vagy pszichikai jellegű, másrészt aktív vagy passzív magatartás, továbbá tevékenység, illetve mulasztás egyaránt lehet. Fizikai bűnsegély minden olyan segítségnyújtás, amely nem minősül a törvényi tényállásban meghatározott elkövetési magatartásnak, ugyanakkor előmozdítja a tettesi alapcselekmény végrehajtását. A fizikai jellegű segítség konkrét formája a legkülönbözőbb lehet, így többek között ilyen a bűncselekmény eszközének előkészítése, átadása. A pszichikai bűnsegély jellemzője, hogy a tettesben a bűncselekmény elkövetésére vonatkozó szándék már kialakult és a pszichikai bűnsegéd ezt az akaratelhatározást erősíti, támogatja. A bűnsegéd tehát ilyenkor a tettes pszichikumára hat, mégpedig a bűncselekmény elkövetésének előmozdítása érdekében. Mások mellett pszichikai bűnsegélynek minősül az úgynevezett szándékerősítő jelenlét (BH 1994. 299.). A pszichikai bűnsegélyt a felbujtástól kell elhatárolni. Felbujtás valósul meg, ha a tevékenység a tettes szempontjából szándékkiváltó hatású, míg pszichikai bűnsegélyről van szó abban az esetben, ha az a tettes – korábban már kialakult – szándékát megerősíti.

[55] A megalapozott tényállásban rögzített eseménysorból megállapítható, hogy az I.r. vádlott részéről nem valósult meg olyan rábíró magatartás, amely a II.r. vádlott szándékkiváltó okaként lenne azonosítható. Az I.r. vádlott személyéhez nem köthető olyan cselekvőség, amelynek hatására a II.r. vádlott elhatározta a bűncselekmény elkövetését, mert időrendi sorrendben a sértett és a II.r. vádlott közötti tettelegesség már kialakult és zajlott, amikor az I.r. vádlott a társa oldalán az eseményekbe bekapcsolódott. Terhelt I.r. vádlott az ezt követő eseménysor első felében fizikai, azt követően pszichikai bűnsegédi magatartást tanúsított az alábbiak szerint.

[56] Az öntöttvas húsdaráló – mint elkövetési eszköz – átadása a már dulakodásban lévő II.r. vádlott számára, kimerítette a fizikai bűnsegély fogalmát, ugyanis azzal előmozdította a tettesi alapcselekmény – a bántalmazás – sikeres végrehajtását. Ha az I.r. vádlott cselekvősege ennyiben kimerült volna, abban az esetben alappal vetődhetne fel a mennyiségi túllépés kérdése, amikor is az elkövető – jelen esetben Terhelt2 II.r. vádlott – olyan súlyosabb bűncselekményt követ el, amely magában foglalja a szándékegységbe tartozó deliktumot is, mint jelen esetben az emberölés kísérlete a testi sértést. Amennyiben a bűnsegéd tudja, hogy szándékos bűncselekmény elkövetéséhez nyújt segítséget, azonban a tettes a bűnsegéd által támogatott, előmozdított cselekményhez képest olyan eltérő bűncselekményt valósít meg, amelynek tekintetében a bűnsegéd tudata a segítségnyújtást nem fogja át, a bűnsegéd a tettes mennyiségi túllépéséért járulékos felelősséggel nem tartozik (BH 2022. 172.).

[57] A mennyiségi túllépés az I.r. vádlottra vonatkozólag azért nem merülhet fel, mert az eseménysor alatt végig a helyszínen tartózkodott, így látta a II.r. vádlott egyre nagyobb fokú agresszivitását és az öntöttvas húsdarálóval kizárólag a sértett fejére mért ütések. Az I.r. vádlott jelenlétének szándékerősítő jellege a bűncselekmény elkövetésének folyamatában, a végrehajtása közben egyértelműen megnyilvánult, mert a helyszínen maradásával, illetve a sértett és a II.r. vádlott követésével az egyetértését juttatta kifejezésre. A jelenléte bátorító hatást gyakorolt a II.r. vádlottra, aki a végrehajtás során – figyelemmel a köztük kialakult szándékegységre – arra mindenképpen számíthatott, hogy az I.r. vádlott a sértett érdekében nem fog közbeavatkozni vagy cselekménye miatt a hatóság előtt feljelentést tenni. Terhelt1 I.r. vádlott a bűncselekmény elkövetését a legelejétől a befejeződéséig végignézte, társára támogatólag hatott, mert a II.r. vádlott arra mindenképpen számíthatott, hogy cselekményéért az I.r. vádlott nem jelenti fel, nem fejt ki tevőleges, aktív magatartást tiltakozásának jeleként és nem avatkozik bele az eseményekbe.

[58] A részesi szándék nem feltételez előzetes megállapodást, mert a tett végrehajtásának előmozdításában megmutatkozó egyetértés a tett helyszínén is létrejöhet, amiből az is következik, hogy a részesnek a becsatlakozása idején lehetősége van – ha ebben bizonytalan – behatárolni szándéktartalmát, önmaga és a tettes felé. Amennyiben ezt nem teszi, vagyis a véghezvitel terjedelmét nem korlátozza, akkor számolnia kell azzal, hogy folyamatos jelenléte esetlegesen olyanra is bátorít, ami eredetileg nem állt szándékában. Összefoglalóan tehát megállapítható, hogy ha a bűnrészes a tettesi cselekményhez való kapcsolódását megelőzően a tettes számára nem teszi egyértelművé, hogy szándéktartalma meddig terjed, a folyamatos jelenlétéből fakadó bátorító magatartása folytán olyan cselekményért is büntetőjogi felelősséggel tarthat, amelyre a szándéka eredetileg nem vonatkozott (BH 2014. 103. II. pont).

[59] Mindezekre figyelemmel az elsőfokú bíróság törvényesen állapította meg, hogy az I.r. vádlott részesként követte el a terhére rótt bűncselekményt, azonban a helyes elkövetői alakzat a

Btk. 14. § (2) bekezdése szerinti bűnsegéd, ezért a másodfokú bíróság megállapította, hogy Terhelt1 I.r. vádlott az emberölés büntetvének kísérletét mind fizikai, mind pszichikai bűnsegédként megvalósította. Az ítéltábla rögzíti továbbá, hogy az élet elleni bűncselekmény kísérletét a Btk. 7. § II. fordulata alapján eshetőleges szándékkal követte el.

[60] Terhelt2 II.r. vádlottnak a kölcsönös kihívást elfogadó, majd megtorlásba átsapó cselekménye vonatkozásában az elsőfokú bíróság ítélete [107]-[109] bekezdéseiben helytálló érvek mentén zárta ki a jogos védelmi helyzet megállapíthatóságát, mint a büntethetőséget kizáró okot. A következőkes ítélezési gyakorlat szerint a terhelt a kölcsönös kihívás elfogadásával a jogtalanság állapotát hozza létre, ezért az így kialakult helyzet a jogos védelem megállapíthatóságát kizárja (Kúria Bfv.III.407/2015/7., Bfv.III.207/2018/9., Bfv.III.1.210/2020/8., Bfv.III.710/2021/8. számú végzése és BH 2025. 158.). A másodfokú bíróság a Kúria a BH 2000. 335. számon közzétett eseti döntésében foglaltakra utalva hangsúlyozza továbbá, hogy a jogos védelmi helyzet nem állapítható meg, ha a kölcsönös verekedés után a sértett a helyszínt elhagyva távozóban van, amikor a vádlott utánamenve szamurájkarddal – jelen ügyben öntöttvas húsdarálól – a sértett nyaka, illetve feje irányába sújt.

[61] A joghátrány megválasztása körében az elsőfokú bíróság szinte hibátlanul és a bünteteskiszabás során értékelhető tényezőkről szóló 56. BK véleményben írtakat szem előtt tartva vette számba a vádlottak terhére és javára szóló alanyi és tárgyi bűnösségi körülményeket, azonban a másodfokú bíróság a társas elkövetésre utalást a súlyosító tényezők köréből mellőzi, mert az 56. BK vélemény III./12. pontja szerint kizárólag a társtettség, a bűnszövetség és a csoportos elkövetés értékelhető súlyosítóként. Terhelt1 I.r. vádlott esetében további enyhítő körülmény a bűnsegédi minőség (56. BK vélemény III/5. pontja).

[62] Az elkövetés óta eltelt időtartammal kapcsolatban – az Alkotmánybíróság 2/2017. (II.10.) AB határozatában írtakra is figyelemmel – a másodfokú bíróság kiemeli, hogy az időmúlás az enyhítő körülmények sorába tartozik, a cselekmény elkövetése és a jogerős elbírálás közötti időt jelöli. Ehhez képest a büntetőeljárás elhúzódása a büntetés mértékét nevesítetten, kompenzációs jelleggel csökkentő enyhítő körülmény, amely tartam a terhelttel szembeni megalapozott gyanú közlésétől a jogerős elbírálásig tart (ÍH 2023. 51.). A hosszabb idő eltelte az időszerű büntetés hatékonyságának a sérelmét jelenti. Az 56. BK vélemény III./10. pontja értelmében minél súlyosabb a bűncselekmény, annál hosszabb az az idő, amely enyhítőként értékelhető, ezért az eddig kifejtettek alapján a vádlottak esetében csak kisebb súllyal vehető enyhítő körülményként figyelembe.

[63] A Kúria legutóbb a 2021. évi 68. számon közzétett eseti döntésében foglalkozott a büntetés céljának kérdésével, melynek során kifejtette, hogy a Btk. 79. §-ában írtak szerint a büntetés célja a társadalom védelme érdekében annak megelőzése, hogy akár az elkövető, akár más bűncselekményt kövessen el. A büntetés kétségtelen joghátrány, a büntetés kiszabása ekként joghátrány okozása, vagyis az elkövetőre vonatkozó rosszallás megtestesítése. Az elkövetett bűncselekmény viszont nyilvánvalóan szintén rosszat jelent. Ehhez képest a büntetés lényege – hagyományosan – a rosszra (a bűnre) adott olyan válasz, amiben testet ölt az elkövetőre vonatkozó, az elkövető számára rossz, azaz joghátrány (szabadságelvonás, jogkorlátozás stb.) okozása. A büntetés alakilag mindig megtorlás, vagyis az elkövető által elkövetett büntettnak megfelelő, arányos joghátránnyal való viszonzása. A büntetés lényege, tartalma pedig egyfelől fenytés, azaz az elkövető számára nehézséggel

sújtás, másfelől a bűnhődés lehetőségének elindítása. Ahhoz, hogy egy büntetés elérje célját általában elegendő, hogy a büntetés okozta rossz nagyobb legyen, mint a bűnből következő jó, és a rossznak túlsúlya alapján kell kiróni a büntetést és közömbössé tenni azt az előnyt, amelyet egy adott bűncselekmény elkövetése az elkövető számára jelentene.

[64] Az ítéltábla rögzíti továbbá, hogy a büntetésnek meg kell felelnie a generális és a speciális prevenció követelményének, mind a társadalom többi tagját, mind a tettest vissza kell tartania újabb bűncselekmény elkövetésétől. Ezáltal tehát alkalmasnak kell lennie a bűnözés befolyásolására, amelynek egyik eszköze az individualizáció, vagyis a büntetés lehetőleg személyre szabott, egyéniesített volta.

[65] Az elsőfokú bíróság az enyhítő és súlyosító körülményeket súlyuknak megfelelően értékelte, amikor úgy ítélte meg, hogy a vádlottakkal szemben hosszabb tartamú szabadságvesztés büntetés kiszabása indokolt, azonban a másodfokú bíróság az I.r. vádlott bűnsegédi szerepére, a fokozatosság elvére, valamint a belső arányosságra is figyelemmel úgy ítélte meg, hogy esetében a büntetési tételkeret alsó határát csak kisebb mértékben meghaladó szabadságvesztés kiszabása szükséges, ezért annak tartamát 6 évre enyhítette. Az így meghatározott szabadságvesztés már arányban áll az I.r. vádlott személyében és cselekményében megnyilvánuló társadalomra veszélyességgel, annak nagyobb mértékű csökkentését a másodfokú bíróság nem tartotta indokoltnak.

[66] A Kúria által megfogalmazott szempontokat is figyelembe véve az ítéltábla a nyilvános ülés közvetlensége, továbbá a II.r. vádlott büntetlen előéletére is figyelemmel arra az álláspontra helyezkedett, hogy az egyéniesítésnek tulajdonít döntő jelentőséget azzal, hogy a generál preventív szempontokat sem hagyja figyelmen kívül. Mindezekre tekintettel úgy ítélte meg, hogy a II.r. vádlottal szemben a szabadságvesztés mértéke eltúlzott, ezért a büntetése tartamát – a belső arányosságra is figyelemmel – 8 évre enyhítette. Az elsőfokú ítélet nem tartalmazza a szabadságvesztés büntetést megalapozó törvényhelyek feltüntetését, ezért azt a másodfokú bíróság a Btk. 33. § (1) bekezdés a) pontjára, Btk. 34. § I. fordulatára, Btk. 35. § (1) bekezdés II. fordulatára, valamint Btk. 36. §-ára hivatkozással pótolja.

[67] Az elsőfokú bíróság a román állampolgár II.r. vádlottat törvényesen ítélte a Btk. 60. § (1) bekezdése szerinti határozott ideig tartó kiutasításra, amely büntetés törvényhelyeként az elsőfokú ítéletben írtakon túl szükséges még utalni a Btk. 33. § (1) bekezdés i) pontjára is. Az ítéltábla rögzíti továbbá, hogy a szabadságvesztés és a kiutasítás büntetések egymás melletti kiszabására a Btk. 33. § (3) bekezdése biztosít lehetőséget. A bűncselekmény tárgyi súlyára tekintettel a másodfokú bíróság a határozott ideig tartó kiutasítás tartamának törvényi maximumban történt megállapításával egyetértett.

[68] Az ítéltábla az I.r. vádlott esetében a szabadságvesztés tartamához igazodóan a közügyektől eltiltás tartamát 6 évre enyhítette. A mellékbüntetést és annak tartamát megalapozó törvényhelyeket az elsőfokú bíróság hibamentesen tüntette fel, azokat a másodfokú bíróság kizárólag a Btk. 33. § (2) bekezdésével egészíti ki.

[69] A közügyektől eltiltás mellékbüntetéssel összefüggésben a II.r. vádlott esetében szükséges kiemelni, hogy a több évtizede töretlen ítélkezési gyakorlat szerint a Magyarországon tartósan letelepedett, illetve Magyarországon lakóhellyel rendelkező román állampolgárságú vádlott

– mint az Európai Unió tagállamának állampolgára – is eltiltható a közügyek gyakorlásától (BH 1996. 568., BH 2008. 111. és ÍH 2014. 56.), azonban a II.r. vádlott őrizetbe vétele előtt hajléktalan életmódot folytatott, fémhulladék gyűjtéséből élt, továbbá a Magyarország területéről 10 évre kiutasítás büntetés mellett a mellékbüntetésre ítéltése céltalan lett volna, ezért a törvényszék helytállóan mellőzte a mellékbüntetésre ítéletét, amely döntését az ügyészség sem támadta.

[70] A szabadságvesztés büntetések börtön fokozata, valamint mindkét vádlottra vonatkozólag a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségének kizárása törvényes, az elsőfokú bíróság helyesen jelölte meg ítéletében, hogy ezen rendelkezések mely törvényi előírásokon alapulnak.

[71] Az I.r. vádlott által előzetes fogvatartásban és ingatlanra korlátozott bűnügyi felügyeltben, továbbá a II.r. vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időnek a kiszabott szabadságvesztésbe való beszámítása szintén törvényes, az elsőfokú bíróság helyesen jelölte meg ítéletében a beszámítást megalapozó törvényhelyeket.

[72] Az elsőfokú bíróság akkor is törvényesen járt el, amikor az I.r. vádlottal szemben korábban kiszabott, végrehajtásában próbaidőre felfüggesztett, börtön fokozatú szabadságvesztés végrehajtását elrendelte, amely rendelkezés törvényhelyét ugyancsak hibátlanul tüntette fel.

[73] A törvényszék a bűncselekmény elkövetéséhez használt húsdarálót törvényesen kobozta el a Btk. 72. § (1) bekezdés a) pontjára hivatkozással, azonban ugyanezen törvényhely alapján tévesen rendelkezett a helyszínen lefoglalt húsvilla bűnjel elkobzásáról, mert az irányadó tényállás alapján ez utóbbi eszközt egyik vádlott sem használta fel az élet elleni bűncselekmény kísérletének elkövetésekor. A másodfokú bíróság ezért a T-688/2021. letéti szám 10. sorszama alatt kezelt 1 darab húsvilla bűnjel lefoglalását a Be. 320. § (1) bekezdés a) pontja alapján megszüntette és a Be. 320. § (2) bekezdése alapján – mint értéktelen dolgot, amelyre senki nem tart igényt – megsemmisíteni rendelte.

[74] Az elsőfokú bíróság ítéletének egyéb rendelkezései törvényesek.

[75] Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Fővárosi Törvényszék ítéletét a Be. 599. § (1) bekezdése szerint megtartott nyilvános ülésen, a Be. 606. §

(1) bekezdése alapján részben megváltoztatta, míg egyéb rendelkezéseit a Be. 605. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

[76] Az ítéltábla a vádlottak által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől letartóztatásban töltött időt a Btk. 92. § (1) és (2) bekezdése alapján a kiszabott szabadságvesztésbe beszámította.

[77] A másodfokú eljárásban a vádlottak kirendelt védőinek díjával felmerült bűnügyi költség megállapításáról és viseléséről a Be. 613. § (1) bekezdése értelmében, a Be. 613. § (2) bekezdés a) pontjának II. fordulata, valamint b) pontja alapján a rendelkező részben írtak szerint rendelkezett.

Budapest, 2026. év április hó 23. napján

Dr. Rédei Géza s.k.
a tanács elnöke

Dr. Patassy Bence s.k.
előadó bíró

Dr. Kertész Andrea s.k.
bíró

A Fővárosi Törvényszék 9.B.155/2023/275. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 1.Bf.310/2025/16. számú ítéletében foglalt változtatásokkal Terhelt1 I.r. és Terhelt2 II.r. vádlott vonatkozásában 2026. év április hó 23. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2026. év április hó 23. napján

Dr. Rédei Géza s.k.
a tanács elnöke